

Side set mindre Sag, f. Eks. en Sag om et lille Tyveri eller sligt, at han faar en Defensor, som faar Lov til at skrive et Indlæg, naar han i en tvivlsom Sag ikke faar at vide, hvad det egentlig er, man sigter ham for, og hvorpaa man støtter det — det er nemlig ikke givet i de tvivlsomme Sager, det er netop det, som er det tvivlsomme i de tvivlsomme Sager. Baade *factum* og *jus*, baade det, som er hædet, og det, som man skal dømme om, er tvivlsomt. Og i disse Sager kan det virkelig ikke hjælpe og svarer aldeles ikke til, hvorledes det gaar for sig ved borgerlig Ret, at man giver ham Ret til at indgive Indlæg, og han saa aldrig hører mere om det eller om, hvorvidt der bliver taget Hensyn til det eller ikke. Paa samme Maade giver jeg det ærede Medlem Ret i, at det bliver alt for besværligt og vidtløftigt med de skriftlige Indlæg og denne Oplæsning for Retten, selv om ogsaa de ulykkelige menige og Underofficerer faa Lov til at sidde ned. Selv om det var Jurister og ikke militære, tror jeg ikke, at de, naar de faa oplæst Indlæg pro et contra, 5—6 fra hver Side — eller det bliver maaske kun 2 — deraf kunne danne sig en klar Opfattelse. Jeg vil derfor ikke lægge videre Vægt paa alle disse Indlæg, naar man vil gaa saa vidt som min Sidemand, det ærede Medlem for Kalundborg antydede, og som jeg vilde finde var en fortræffelig Ting, at lade Defensor være til Stede straks i Forhøret. Det vilde hjælpe noget og være godt, men jeg udtalte mig med meget Forbehold derom, fordi jeg gik ud fra, at man ikke maa komme med noget, som gaar ud over Lovforslagets Ramme, og jeg stadig har søgt at holde paa det Princip, at man skal blive indenfor Lovforslagets Ramme, og skal der være Tale om at lave om paa Proceduren, skal det være saaledes, at den bringes til at stemme med den borgerlige Ret, og den borgerlige Ret er for Tiden desværre saaledes, at Defensor ikke har Adgang til Forhøret.

Med Hensyn til et Punkt, som det ærede Medlem for Odense (Martin Madsen Halsted) omtalte af det, jeg nævnde, nemlig, at jeg fandt, at det var lidt underligt, at Underofficerer skulde dømmes af menige, medens Officerer derimod ikke dømmes af andre end Officerer, kan det godt være, at jeg kom til at udtale mig noget for vidt. Sagen er den, at det er et Princip i vor militære Lovgivning, at man saa vidt muligt kun lader den tiltalte dømmes af sin egen eller højere Klasse. Jeg siger, at det er et Princip,

men jeg skal gerne indrømme, at det ikke er fuldt gennemført. Saaledes kan f. Eks. en Premierløjtnant dømmes af en Ret, hvori der sidder to Sekondløjtnanter, det ved jeg godt, men han kan dog ikke dømmes af andre end Officerer. Underofficerer kunne derimod dømmes af menige. Og med Hensyn til dette bemærkede jeg, at jeg kunde godt forstaa, at man vilde sige: Det skal være et Nævn af alle Hærens Klasser. Det kunde jeg godt være med til, saa at der ogsaa var menige og Underofficerer med, naar man dømte Officerer. Men hvis det skal være saaledes, at Officerer ikke kunne dømmes af Underofficerer, forekommer det mig, at det vilde være rigtigt, at ogsaa Underofficerer ikke kunne dømmes af nogen, der tilhører en lavere Klasse.

Da Tiden er saa langt fremrykket, vil jeg kun udtale min Glæde over Forsvarsministerens Ytringer og hans Villighed til at forhandle om Forandringer ved Lovforslaget, der ikke gaa udenfor Rammerne. I denne Henseende maa jeg maaske blot, da jeg ser, jeg har skrevet det op, sige, at jeg jo ingenlunde, fordi jeg anker over denne korte Appelfrist af 3 Dage, vil sige, at den paagældende skal have en Appelfrist af 10 Aar. Men naar han fik 8 eller 14 Dage, var det straks en væsentlig Forbedring.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Alfred Christensen: Den højtærede Forsvarsminister, som havde Ordet før, mente, at det vilde være umuligt for Kongen eller Ministrene at udnævne en Overkretsret, altsaa Appelret, med en bestemt Sag for Øje. Nu har jeg haft Tid til at læse i Loven, og saa ser jeg der og vil ikke holde det skjult for det høje Ting, at der i Lovens § 12, sidste Stykke, staar: „Kongen fastsætter, for hvor lang Tid Officererne og Højesterets tilfornødne skulde være Medlemmer af Overkretsretten.“ Kongen kan altsaa fastsætte, at de vælges for en Uge ad Gangen. Det vil altsaa sige, at i paakommende Tilfælde kan Kongen lave en ny Ret til at dømme om det ny, foreliggende Tilfælde. Gid jeg havde sagt det først, men jeg udtalte mig mere vagt. Den Gang havde Ministeren ikke nogen Grund til at rykke ud imod mig, men nu med Loven i Haand skal det være mig kært at modtage Ministeren.